

[Lisbet Hindsgaul.]

Vi hørte ogsaa nu, saavel af den højtærede Indenrigsministers Forelæggelsestale som af de forskellige Partiernes Ordføreres Indlæg, at det kniber ude i Kommunerne, fordi man maaske ikke økonomisk magter at ansætte Sundhedsplejersker. Det er vanskeligt efter saa lange og gode Ordførertaler at komme med nye Betragtninger om dette Forhold, som naturligvis fra alle Sider kun kan faa Tilslutning. Raadet om, at flere Kommuner ude i Amterne kunde slaa sig sammem om at dele Udgifterne, er jo allerede fremført, ligesom man har henvist til, at dette Forhold finder Støtte i det foreliggende Lovforslag. Men givet er det, at Sagen har sine Vanskeligheder, saa længe der ikke er flere Sundhedsplejersker; Behovet vil dog nok kunne tilfredsstilles ad Aare.

Alle vi, som paa forskellige Tider har været i Berøring med den danske Sygeplejerskes Indsats, nærer den dybeste Respekt, Taknemmelighed og Anerkendelse for hendes Gerning. Men naar man i denne Forbindelse tænker paa Sundhedsplejerskernes Opgave ude over Landet saavel som i Byerne, maa man ikke glemme, at hun i Byerne maa gaa Trappe op og Trappe ned hver Dag til mange forskellige større og mindre Hjem, og ude i Landet med de store Afstande maa hun af Sted paa Cyklen i alskens Vejr. Nu hører vi nok, at man i enkelte Kommuner ude i Landet har været saa forstaaende at give Sundhedsplejerskerne egen Automobil at befare de lange Strækninger med, og dette tiltaler mig overmaade; men disse Betragtninger kommer jeg med, fordi jeg mener, at Sundhedsplejerskens Gerning er overmaade anstrengende i Sammenligning med andre Erhverv. Gerningen kræver ikke blot personlig Interesse for Sagen, men ogsaa en fysisk Udholdenhed af det Menneske, der har disse mange Opgaver at varetage til Gavn for de mange, mange Hjem. Hendes Gerning og Indsigt er saa omfattende, hendes Uddannelse saa speciel, at man maa imponeres.

Jeg vil ikke gentage, hvad der allerede er sagt om den procentvise Forskel mellem Benyttelsen af Sundhedsplejerskerne i Hovedstaden med de store Krav og i Jylland, men blot sige, at det er mit Haab, at denne Forskel maa blive udlignet. Det drejer sig her om et Lovforslag og en Opgave, der fra alle Sider kræver den største Opmærksomhed. Jeg haaber, at Sundhedsplejerskernes Gerning ikke maa blive begrænset til de store Byers Omraade, men

udstrækkes over hele Landet; hun maa være til Stede overalt, hvor man har Ønsker og Krav om den Oplysning, der værner det spæde Barn i de første vanskelige Leveaar.

Jeg skal paa mit Partis Vegne tilsige vor Støtte til Lovforslagets hurtige Gennemførelse her i Tinget med den tilsigtede Revision i 1956—57.

Ingeborg Refslund Thomsen: Efter at man for ca. 20 Aar siden, i 1929, forsøgsvis havde ansat Sundhedsplejersker i København og i to Landdistrikter, viste det sig, at Dødelighedsprocenten blandt Børn i det første Leveaar efter 5 Aars Forløb var faldet med 0,6 pCt. i København og 0,3 pCt. i Landdistrikterne. Vi havde dengang en Dødelighedsprocent for Børn i det første Leveaar paa 6,4 pCt., medens Norge og Sverige kun havde en Dødelighedsprocent paa 4,7, Schweiz 4,6 og Holland 4,3 pCt. Som Loven gennemførtes i 1937, har den ikke faaet den Modtagelse hos de kommunale Myndigheder, som den fortjente; kun i hver sjette Kommune har man ansat Sundhedsplejersker. Kommunerne har haft mange Undskyldninger. Hjemme i Aabenraa hed det altid: der fødes ikke Børn nok til, at en Sundhedsplejerske kan beskæftiges fuldt ud. Først da alle i Byens Kvindeforeninger gik sammen og henvendte sig til Byraadet, fik de det sat igennem. Nu har Aabenraa Amt taget Skridtet fuldt ud og ansat 3 Sundhedsplejersker med 3 Automobile. Mødrene har overalt taget imod Hjælpen med Tak i det forløbne Aar; der er i Aabenraa kun 9 Mødre, der har sagt Nej Tak. Det er en Opgave for Kvinderne, for Husholdningsforeningen, Husmoderforeningen og Dansk Kvindesamfund at holde Sogneraadene til Ilden. Det er nødvendigt. Unge Mødre, der maaske aldrig før har rørt ved et Spædbarn, trænger til Støtte og vil meget gerne lade sig vejlede. Saa kloge er de da, at de ikke har Tillid til Bedstemødres og velmenende Tanter mange gode Raad. Jeg husker, hvordan de Mødre, der altid var foretagsomme og modtagelige for gode Raad, ødelagde deres Børn, fordi de bragte Uro i Barnets Liv. De mindre foretagsomme Mødre klarede sig bedst; de havde ikke Energi nok til at prøve alt det mærkelige, de hørte om. Man har overalt kun høstet gode Erfaringer med Sundhedsplejerskeinstitutionen. Den har været en kærkommen Hjælp til Mødrene, og mange Børn har faaet en bedre Start og større Modstandskraft; mange Sygdomme er afværget, Dødelighedsprocenten er gaaet ned.